

Anne van Doorn

**DE BERGEN
DIE GEEN
VERGETELHEID
KENNEN**

En andere mysteries

E-Pulp Publishers

Eerder verschenen van deze auteur

De ouders keerden niet terug

*De geliefde die in het veen verdween, en
andere mysteries*

**De bergen die geen vergetelheid kennen,
en andere mysteries** is een uitgave van

uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2018 Anne van Doorn & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den

Boogaart

Omslagbeeld: Einheriar/Pixabay.com

ISBN: 978-94-92715-12-8

NUR 331

www.e-pulp.nl

Inhoudsopgave

6	Enkele opmerkingen vooraf
7	De boerin die niet wilde sterven
65	Het meisje dat bleef rondhangen
121	De bergen die geen vergetelheid kennen
162	Het hoertje dat geen spoor achterliet
208	De dame die niet om hulp had gevraagd

Enkele opmerkingen vooraf

Nederland heeft geen leescultuur waarin er volwaardige ruimte voor korte verhalen is. Zelf houd ik echter erg van de korte verhalen van bijvoorbeeld Agatha Christie, Arthur Conan Doyle en Baroness Orczy. Met deze bundel publiceer ik vijf verhalen die in dezelfde traditie zijn geschreven. Ik adviseer deze mysteries te lezen in de volgorde waarin ze in dit boek staan. En ook belangrijk: niet meer dan één verhaal per dag. Elk verhaal komt pas tot z'n recht als je er niet meer dan één per dag leest, zo heb ik verhalenbundels leren lezen en waarderen.

Anne van Doorn

De boerin die niet wilde sterven

Kort na het behalen van het diploma waardoor ik me officieel particulier onderzoeker mocht noemen, riep Robbie Corbijn me bij zich op het inpandige balkon van ons kantoor. Terwijl we over de stad Leiden uitkeken, deed hij uit de doeken wat zijn plannen met mij waren, als ik daarmee instemde. Om een langdurige samenwerking mogelijk te maken, wilde hij me verder laten opleiden door het volgen van verdiepingscursussen. Ik reageerde enthousiast op het aanbod omdat ik me verder in dit vak wilde bekwamen. Bovendien zou mijn salaris stapsgewijs omhoog gaan en kon ik meer vaart maken met het afbetalen van mijn schulden, zodat ik op een dag niet meer bij mijn nicht en neef hoefde in te wonen.

De eerste cursus stond voor eind september op het programma. Voor de komende zomer-

maanden had Robbie iets anders in petto. Hij wilde dat ik tijdelijk in dienst trad bij een ander recherchebureau in het oosten van het land.

‘Je zult daar veel praktijkkennis opdoen,’ legde hij uit. ‘Je leert vooral het handen- en voetenwerk, wat ik vroeger bij de politie heb geleerd.’

‘Red jij het dan zonder mij?’ vroeg ik, niet in het minst bezorgd.

‘Het zal zwaar zijn,’ gaf hij quasi-serieus en met een diepe zucht toe. Een jongensachtige grijns gleed over zijn gezicht. ‘Nee, dat valt wel mee,’ sprak hij grinnikend. ‘De zomer is doorgaans een slappe tijd. Voor ons beiden is dit het beste, Lowina. Na mijn tijd bij de politie heb ik een tijdje bij een vergelijkbaar bedrijf gewerkt. Je zult al die zaken doen die ik ook heb gedaan. Ik krijg je dan eind september terug met een rugzak vol ervaring en kennis.’

Hoewel ik mijn draai had gevonden bij Recherchebureau Corbijn – Research & Discover, wist Robbie me te overtuigen van het nut van de tijdelijke overstap en daarom reed ik eind juni op mijn motorfiets naar Enschede. Het bedrijf waar ik gedetacheerd werd, Ruschenkamp Recherche, was opgericht door een oud-collega van Robbie met wie hij soms

samenwerkte. Mijn mentor en bedrijfsleider Johan Russchenkamp zou me de fijne kneepjes van het vak leren: observeren, het doen van antecedentenonderzoek, werken in teamverband, gesprekstechnieken, het gebruik van opsporingsapparatuur en nog veel meer.

Het type zaken waarin Robbie Corbijn was gespecialiseerd, vastgelopen moord- en vermissingonderzoeken, maakten nauwelijks deel uit van de werklast van Russchenkamp Recherche. Mijn werk bestond grotendeels uit gevallen van overspel, echtscheiding en bedrijfsdiefstallen, maar dat was wel het soort werk waarbij ik die kneepjes leerde die Robbie mij bijgebracht wilde hebben. Ik werkte daarbij samen met vijftien collega's in een groot pand op een bedrijventerrein aan de rand van Enschede.

In de vier maanden dat ik er werkte, was er slechts één zaak die Johan Russchenkamp mij grotendeels zelfstandig liet afwickelen. Ik herinner me hoe hij me op een septemberochtend aansprak met de vraag of ik een nieuwe opdrachtgeefster wilde ontvangen. De vrouw had hem gebeld met een dringend verzoek om advies bij een sollicitatie. Het ging om een vederlichte zaak en daarom had mijn mentor er alle vertrouwen in dat ik deze zaak

naar tevredenheid van de opdrachtgeefster kon afhandelen. Misschien had hij het beter zelf op zich kunnen nemen, maar hoe kon hij ook weten dat dit onderzoek zo dramatisch zou aflopen?

Voor intakegesprekken heeft Russchenkamp Recherche een klein kantoortje ingericht als huiskamer, waar nieuwe opdrachtgevers zich op hun gemak kunnen voelen terwijl ze hun verhaal doen. Daar ontving ik Liberty Pinho, een beeldschone jonge vrouw van tegen de dertig met zwart, weelderig krullend haar, een zeer donkere huidskleur en een atletisch figuur. Ze sprak met een licht accent. Bij de kennismaking vertelde ze dat ze op Aruba was opgegroeid, maar dat ze voor haar werk naar Nederland was gekomen om meer ervaring op te doen. Ze was verpleegkundige, maar sinds een halfjaar werkloos.

‘Mijn laatste baan was in een verpleeghuis in Almelo,’ vertelde Liberty. ‘Omdat de overheid ouderen stimuleert zo lang mogelijk op zichzelf te wonen, werd het verpleeghuis gesloten en stond ik op straat.’

‘Het lukt niet ander werk te vinden?’

‘Het is moeilijk,’ gaf Liberty Pinho toe. ‘Het liefst wil ik in een academisch ziekenhuis werken. Daarvoor kwam ik tien jaar geleden ook

naar Nederland. Ik had een baan in het Universitair Medisch Centrum in Groningen. Het was hard werken om mezelf te bewijzen, maar daardoor kon ik hogerop klimmen. Maar toen kreeg ik een vriend in Almelo en hij vond dat ik het rustiger aan moest doen. Ik solliciteerde bij dat verpleeghuis en werd aangenomen. Een jaar geleden ging de relatie uit. Kort daarna sloot het verpleeghuis en sindsdien zit ik in de problemen omdat ik geen werk kan vinden.'

'Je hebt gesolliciteerd bij het UMCG?'

Liberty knikte. 'Maar ik word er niet aangenomen. Er zijn op dit moment gewoon te veel verpleegsters zonder werk. Ik kom niet door de selectieprocedures, misschien omdat ik al te oud ben of vanwege mijn huidskleur of zo. Ik begon al wanhopig te worden toen een oud-colleegatje van me drie dagen geleden belde. Zij heeft zelf werk gevonden in het midden van het land. Daar zag ze in een plaatselijke krant een vacature voor een inwonend verpleegkundige. Zij vond dat ik het moest proberen, want die baan leek haar wel wat voor mij. Ze heeft me de advertentie toegestuurd. Ik zal het je laten zien.'

Liberty Pinho opende haar handtasje en diepte daaruit een krantenknipsel op. Ik nam het van haar aan en las de tekst.

Met spoed gezocht: verpleegkundige voor thuiswonend kankerpatiënte (terminaal). Het betreft een periode van minimaal 3 maanden, met kans op verlenging. Inwoning noodzakelijk. Bel voor een uitdagende baan.

De advertentie eindigde met een e-mail adres en een mobiel telefoonnummer, gevolgd door het verzoek te bellen na 18.00 uur.

Ik keek op naar Liberty Pinho.

‘Je hebt gebeld?’ vroeg ik.

Liberty knikte. ‘Ja, want deze baan leek me perfect. Ik kreeg een dokter De Vries te spreken, die zei dat hij namens de kankerpatiënte een verpleegkundige selecteerde. Hij legde uit wat haar situatie was en vroeg of ik belangstelling had. Toen ik bevestigend reageerde, stelde hij me enkele vragen en verzocht me vervolgens mijn curriculum vitae te mailen. Een halfuur later kreeg ik een reactie. Hij nodigde me uit voor een sollicitatiegesprek, dat gistermiddag plaatsvond. Vanochtend werd ik gebeld. Ik kan de baan krijgen.’